

El Barça paga la clàusula per Braithwaite

La comissió delegada no pren cap decisió per la crisi de les xarxes socials

Seixanta-tres milions per a les indústries culturals

L'ICEC avança les ajudes amb el nou pressupost, una pujada d'un 8,5% que defineix com "pujar de l'UCI a planta"

Del 20 al 26 de febrer

50^è CARNIVAL SOLSONA

Hi havia una vegada una ciutat petita d'emocions fortes que per al 50^è Carnaval a tot el país obria les portes.

Solsona

camavalsolsona.com / solsonaturisme.com

Autor del cartell: Rubén Pérez

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIJOUS • 20 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15276 - AVUI / Any XLII. Núm. 14146 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Pressió a Torra

PINÇA • La Moncloa proposa que la taula de diàleg es reuneixi dilluns vinent, després que Rufián i Lastra pactessin la data

SORPRESA • El president Quim Torra es mostra "sorrès" per l'anunci unilateral i reclama un treball previ de consens

TENSIÓ • El nou desacord, que s'afegeix al de la figura del mediador, tensa encara més les relacions entre JxCat i ERC

NACIONAL

P16,17

Unes tres mil persones van sortir al carrer ahir al vespre a Tarragona ■ JAUME SANJUAN / EFE

Protesta per la petroquímica

Vaga a les empreses i manifestació per reclamar més seguretat

Nacional

P9

Montero pressiona pel pressupost ERC i JxCat

Nacional

P10

Deneguen el buidatge de mòbils d'independentistes

Europa-Món

P20

El Regne Unit restringirà l'arribada d'immigració

Busques el millor
per a la teva llar?

Ho
tenim!

MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Toni Brosa

Mentir o enganyar

O bé han mentit o bé han enganyat; aquest és el trist balanç que pot presentar la junta directiva del Barça als seus socis

respecte a la impresentable relació del club amb l'empresa I3 Venture, contractada per auscultar les xarxes (aquesta seria la part confessable) i per aplicar el tractament que més convingui en cada moment, a saber: utilitzar-les per elogiar o criticar, manipular i silenciar, enredar o empastifar amb l'objectiu que qui paga –i paga molt més que bé– surti beneficiat del debat digital i l'estat d'opinió que cada dia es genera al voltant del Barça.

Mentir o enganyar, sí. Perquè a) aquesta empresa està contractada pel Barça, és a dir, pels que manen ara al club; b) aquest contracte suposa una facturació propera al milió d'euros del pressupost de l'entitat blaugrana, i c) l'empresa en qüestió és responsable de pràctiques lesives per a persones que treballen, han treballat o formen part del món blaugrana. Ja sabem que les xarxes són una mina per a predicadors,

Que el Barça pagui 1M€ per autolesionar-se és de traca i d'aquesta només se surt mentint o admetent l'engany

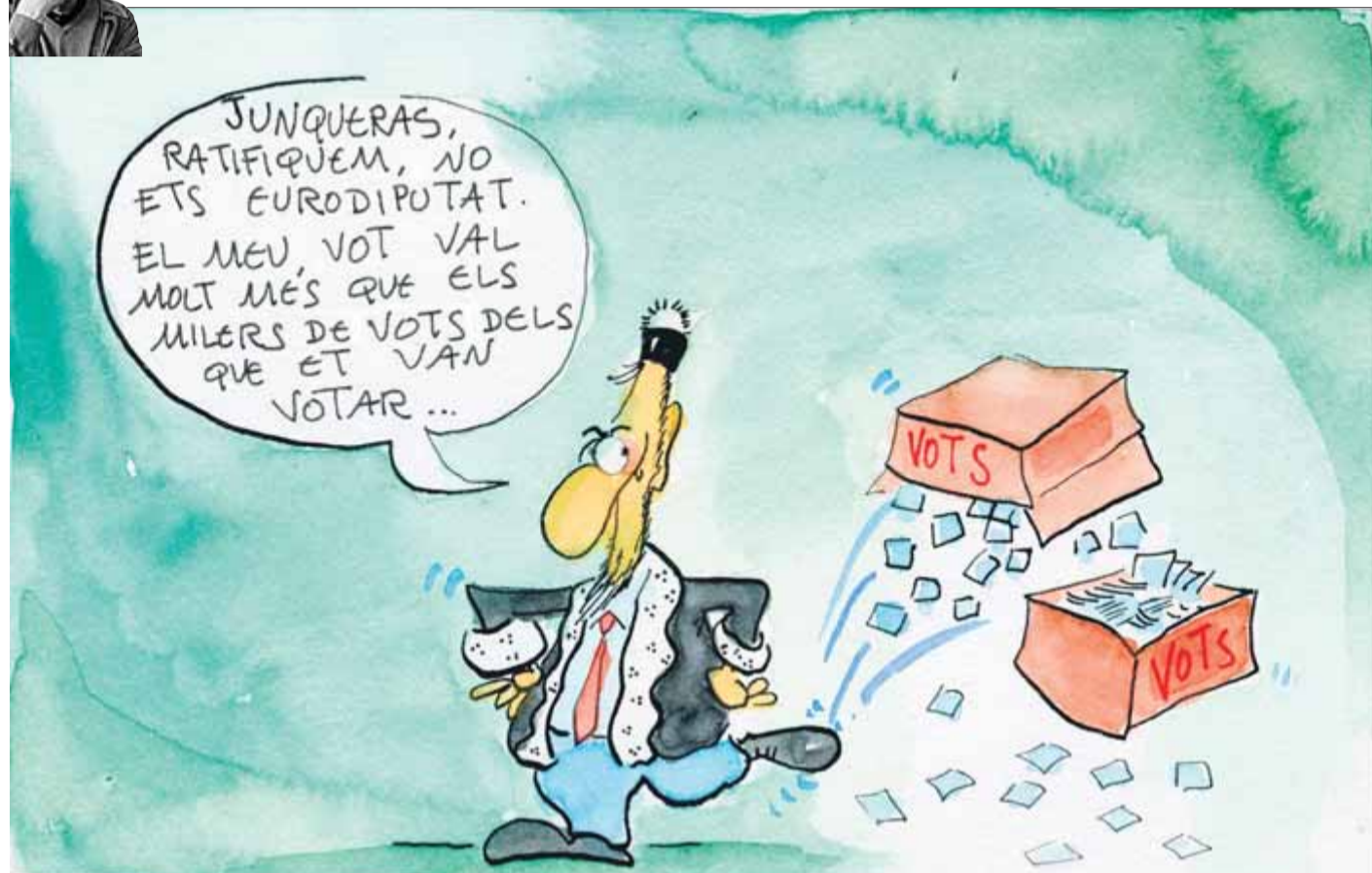
francitadors i directores de campanya; no és ètic però no estariem inventant res. Ara bé, utilitzar diners del Barça per pagar-se campanyes de prestigi propi o desprestigi aliè és de jutjat de guàrdia. En tot cas, Josep Maria Bartomeu nega la major, és a dir, que s'hagi demanat erosionar o desprestigiar ningú i això deu voler dir que l'empresa actuava per lliure (?) i que ningú del club controlava els danys que provocava ni la correcta utilització dels diners. Molt justet, francament.

En definitiva, que el Barça ha de celebrar eleccions aviat, en principi l'any que ve, i això sempre genera molt mullader i sovint pràctiques inconfessables, a dins i a fora, però més sovint a dins, on la sensació d'estar en la diana genera una necessitat de bunqueritzar-se contra tota amenaça. De Núñez a Bartomeu, passant per Laporta. Haurien de saber que al final el que compta de debò per posar la nota és el que fa cadascú perquè el club marxi bé, perquè l'equip faci sentir orgullós a l'aficionat, perquè hi hagi diners per funcionar i perquè el barcelonisme no hagi de passar vergonya per les gestions, els xous i les martingales dels seus gestors i dirigents.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Pobles bombardejats a l'Alt Maestrat

Entre el 21 i 31 de maig de l'any 1938, pilots de l'alemanya legió Còndor van bombardejar quatre pobles de l'Alt Maestrat (Albocàsser, Ares del Maestrat, Benassal i Vilar de Canes), fet que va causar la mort de 38 persones i la destrucció de part de les seves cases, sobretot les més cèntriques situades a l'entorn de l'església. Aquesta és la descripció succinta dels fets, que són incontestables, a diferència de les explicacions del perquè dels bombardejos realitzats des d'avions Junker Ju 87 *Stuka*, que van operar des de l'aeròdrom de la Sénia, on els franquistes havien arribat un mes abans. El cas és que fa dos dies va emetre's en el programa *Sense ficció* de TV3 el documental *Experiment Stuka*, dirigit per Pepe Molés i Pepe Andreu a partir de la recerca i interpretació sobre els bombardejos realitzada per Òscar Vives, nascut a Benassal i professor de física de la Universitat de València que s'hi va interessar perquè, segons explica, existia al seu poble (i als tres restants) un gran desconeixement (aquella llarga desmemòria sobre la Guerra Civil) respecte a

“És possible que els nazis aprofitessin aquesta operació amb vista a futures accions bèl·liques, però no només ells eren capaços de tot

una acció que el franquisme (i els seus partidaris, inclosos aquells que habitaven a les mateixes localitats) va atribuir als republicans considerant que la mentida passaria com a veritat pel fet que s'hi havien destruït esglésies. Una destrucció amb la qual, afirma l'historiador Antony Beevor, els nazis van dissimular les seves empremtes. Però

només va ser una cosa de nazis?

Les investigacions d'Òscar Vives, originades en una nota de Beevor al seu llibre monumental *La Guerra Civil a Espanya* i propagades pel documental, conclouen que els bombardejos van ser un experiment secret dels nazis que, beneficiat per l'alt comandament del III Reich, hauria provat els efectes d'unes bombes de 500 quilos (i el funcionament dels *Stuka*) en uns pobles de la rereguarda que pràcticament vivien al marge de la Guerra Civil. T'ho expliquen i sembla creïble. Hi ha historiadors, però, que ho discuteixen: aquests quatre pobles eren aleshores un objectiu militar perquè, en un moment en què els franquistes havien partit en dos la zona republicana, aquesta encara hi tenia guarnicions importants. M'escama que la premsa més reaccionària hagi desqualificat tant el documental. Però, havent-hi documents que ho desmenteixen, es fa estrany que Franco no en sabés res. És possible que els nazis aprofitessin aquesta operació amb vista a futures accions bèl·liques, però no només ells eren capaços de tot.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/chusnd>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat / @Joan_Rueda

La guerra pel relat

Vivim en un món en què, malauradament, importa més el com que el què, en què les xarxes socials tenen un poder il·limitat, tot i que els seus propis gestors admeten que fins a un 90% de la informació que hi aboquen cada dia pot ser directament falsa, en què un gran club pot contractar una empresa perquè creï una mala imatge d'un rival o de, fins i tot, algú de la seva pròpia casa... Vivim en un món en què sense relat no ets ningú i en què la lluita pel relat, moltes vegades buit, és crucial. I, òbviament, el procés independentista no s'escapa pas d'aquesta lògica. Alguns -pocs, per no cansar- exemples: el referèndum era il·legal, tot i que cap article del Codi Penal espanyol diu que fer un referèndum estigui prohibit; el setembre i l'octubre del 2017 a Catalunya hi havia un estat insurreccional i violència al carrer, tot i que l'Estat no va prendre cap mesura del tipus decla-

“Diuen que es dilata el diàleg, quan no es compleix ni el que es va pactar a Pedralbes

rar l'estat de setge i que l'única violència va ser, l'1-O, policial; el president legítim i els consellers que són a l'exili són fugits de la justícia, quan, en realitat, no només s'han presentat cada cop que se'ls ha requerit, sinó que, fins i tot, contra Carles Puigdemont hi ha dictada una sentència, que no agrada al regne d'Espanya, però hi és.

Doncs ara resulta que el fet que el govern català exigeixi garanties a la taula de diàleg i que, per tant, posi en

dubte la data del dilluns vinent o, fins i tot, accepti que se celebri fora del mes de febrer, és dilatar o torpedinar el diàleg. El 20 de desembre, a Pedralbes, els governs espanyol i català van aprovar, segons van fer públic, una sèrie de punts. Un d'ells deia, textualment: “Al capdavant de la taula de partits es proposarà, de comú acord, una persona que serà qui faciliti la coordinació de les tasques. A més, ajudarà a crear les condicions per al diàleg i donarà fe dels acords assolits i en farà el seguiment.” D'acord, la taula actual és fruit d'un acord amb ERC, com va quedar de nou clar ahir, i no amb el govern català, i darrere de tot plegat també hi ha la lluita entre Junts per Catalunya i Esquerra, però de veritat demanar que es compleixin les condicions pactades és dilatar el diàleg? En aquest procés s'han comès molts errors, però compte amb els que ens volem fer combregar amb rodes de molí.

EDITORIAL

El clam de la petroquímica

Tarragona va viure ahir una jornada històrica, amb una vaga de la indústria petroquímica que per primer cop ha tingut un seguiment del cent per cent i una manifestació ciutadana també massiva, reclamant més seguretat tant per als treballadors com per a les persones que habiten i conviuen a prop d'aquesta indústria. Cinc setmanes després de la brutal explosió química a l'empresa Iqoxe, que va provocar la mort de dos treballadors i un veí de Tarragona, la reivindicació posa en relleu l'alarma social i laboral que ha deixat l'accident, i la lentitud i falta de concreció de la resposta, sobretot pel que fa als perjudicats per l'accident.

El petroquímic és un sector industrial important per a l'economia de Tarragona i de Catalunya, que dona feina a un col·lectiu de 35.000 persones. En aquest sentit, el lema de l'aturada (“Per una petroquímica forta, més seguretat i menys precarietat”) interessa a tots igual, treballadors, empresaris i administració, però interpel·la sobretot les empreses i el govern, perquè finalment és d'ells de qui depèn que les mesures de seguretat, de prevenció i els protocols d'actuació en cas d'accident siguin suficients i efectius per evitar més episodis com els viscuts aquell 14 de gener a Tarragona.

Cal escoltar la reivindicació d'ahir, doncs, per la rellevància econòmica del sector, però també cal fer-ho per tancar amb celeritat les ferides obertes amb aquella tràgica explosió, que encara s'està investigant. Cal aclarir i explicar les causes concretes que la van provocar, cal que els responsables n'assumeixin les conseqüències i cal que els perjudicats per les destrosses de l'explosió, que han viscut aquestes setmanes amb sensació d'indefensió, tinguin mecanismes de reparació més àgils, perquè ells segur que no tenen cap culpa del que va passar.

De reüll

Anna Balcells

Rialles que fan mal

Per les xarxes corre un vídeo que fa esgarriar en què es veu un home que, per estalviar a la seva filla de tres anys, Salwa, el patiment pels bombardejos a Síria, li fa creure que tot és un joc divertit, de manera que cada explosió la celebren amb fortes riallades. Sí, és la versió siriana de *La vida és bella*, l'oscaritzada pel·lícula que Roberto Benigni va ambientar en un camp de concentració nazi, però feta realitat. I fa posar els pèls de punta, dic, i trenca el cor veure la innocència de la petita i els esforços del pare per escapar-se de l'angoixa de la guerra.

Un pare imita la tàctica de ‘La vida és bella’ amb la seva filla, a Síria

El conflicte de Síria està a punt d'entrar, precisament, en el seu novè any i encara no se'n veu el final. Els combats s'han reduït a l'ofensiva del règim del president Al-Assad contra l'últim bastió de la insurgència, una zona poblada i amb presència de guerrillers gihadistes i tropes turques, al nord-oest del país.

L'avanç de les tropes governamentals, amb suport de l'aviació russa, ha propiciat l'èxode de gairebé un milió de civils que es refugien en condicions d'extrema precarietat en camps de desplaçats, dormint al ras amb temperatures gèlides. La situació és tan dramàtica que l'ONU ha fet una crida urgent a un alto el foc immediat. Però, com tots, aquests avisos cauen en el no-res. Nou anys, i els sirians continuen atrapats en el sofriment enmig de l'oblit internacional. Quanta barbaritat, quanta indiferència, quanta impotència... i quin mal que fan aquestes rialles de la petita Salwa.

Les cares de la notícia

DIPUTADA DEL PP AL CONGRÉS

Cayetana Álvarez de Toledo

Destralera amb títol

La marquesa de Casa Fuerte i diputada del PP vol destacar per contundència i el que fa és disparar canonades sense sentit de la realitat i del ridícul. Com ahir al Congrés, autoproclamant-se “la nació” i acusant el govern Sánchez de voler esborrar el “delicte contra la democràcia” pactant amb “delinqüents”.

PRESIDENT DE CREU ROJA A CATALUNYA

Josep Quitet i Torner

Tecnologia humanitària

Creu Roja també utilitza la tecnologia per afavorir col·lectius vulnerables i acaba de presentar la nova aplicació mòbil adreçada al voluntariat per coordinar i accelerar les seves activitats. També n'enllesteix una altra d'orientada a la gent gran que facilita la comunicació per vídeo amb familiars i voluntaris.

ARTISTA

Eduard Arranz-Bravo

L'art que promou l'art

L'artista barceloní va obrir fa deu anys la seva fundació a l'Hospitalet de Llobregat no per entronitzar la seva obra, sinó per acompanyar els creadors novells que ho tenien difícil en plena crisi. Ara celebra els deu anys amb una exposició de l'obra d'aquests joves artistes.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Desfent l'acusació

Jordi Turull evidencia la feblesa argumental de la fiscalia i li etziba que el poble català "és pacífic" durant el judici al Tribunal Suprem.

10
anys

Fiança rebaixada

L'Audiencia Nacional rebaixa la fiança d'un milió imposada per Baltasar Garzón als exdirigents de CiU Lluís Prenafeta i Macià Alavedra.

20
anys

Pimentel dimiteix

Manuel Pimentel presenta per sorpresa la dimissió a causa del cas de corrupció que ha protagonitzat un director general del seu departament.

Full de ruta

Ferran Espada

100.2, un bri de llibertat

Així m'ho va dir Dolors Bassa amb una immensa rialla. Era divendres passat i ja paladejava el fet que dilluns va poder sortir de la presó de Puig de les Basses, on resta tancada des de fa molt de temps, massa temps. "Començo a veure una petita llum en aquest túnel tan fosc. El 100.2 per a mi ha estat com un bri de llibertat", li va sortir de l'ànima. Aquesta reflexió em va fer pensar en com el 100.2 s'ha obert camí ràpidament com un "bri de llibertat". Com un castell de cartes: Cuixart, Sánchez, Forcadell, Bassa...

Avui serà el torn de Joaquim Forn, que començarà a treballar a Mediapro. En queden alguns, i segurament coneixent Oriol Junqueras voldrà ser l'últim. És el que més pena té, 13 anys, i té caràcter de capità de vaixell. Però també he recordat com es va generar una falsa polèmica sobre el segon i el tercer grau. Alguns partits independentistes, entre ells força veus de JxCat, qualificaven el segon grau poc menys que de

No fa més pels presos polítics qui més crida sinó qui fa perquè surtin de la presó

traïció de la consellera de Justícia, Ester Capella, cap als presos. Això sí, no es va presentar ni un sol recurs. La qual cosa em fa pensar que les invectives tenien més a veure amb el carnet polític d'ERC de Capella que amb l'estratègia penitenciària. El 100.2 no és cap permís ni cap privilegi. Però té la virtut que la fiscalia, que ja ha demostrat la seva venjativa i acarnissada posició sobre els presos, no té poder de vet. I és cert que haurà d'acabar decidint un jutge, però de vigilància penitenciària a Barcelona. A hores d'ara tothom sap que no és el mateix que sigui el Suprem qui decideixi, com hauria passat amb un tercer grau, que també hauria provocat divergència i malestar entre els funcionaris de la junta de tractament perjudicant els empresonats. Amb tot plegat dues coses em queden clares: no fa més pels presos polítics qui més crida sinó qui fa perquè surtin de la presó. I que alguns haurien posat a davant l'estratègia partidista forçant un inviàble tercer grau només per gesticular davant l'Estat abans que assegurar la sortida dels presos i les preses. I em sap greu, perquè llavors no hauria pogut veure el somriure de la Dolors.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Sociòleg i professor d'Esade

Trump i els conservadors

Califòrnia, en un auditori universitari poblat per gent més blanca, més vella i més conservadora que no pas els estudiants que passen pel carrer, Bill Kristol, fill d'un dels puntals ideològics de George W. Bush, antic cap de gabinet en nombroses administracions republicanes, es disposa a fer una conferència sobre el futur del conservadorisme moderat. Almenys això diu el títol. El panorama comença a agafar tons foscos des del moment de l'arrencada. Amanit d'acudits innocents però punyents, Kristol comença a repassar l'arribada de Trump primer a la nominació i després a la presidència. Exposar el canvi de perfil ideològic del votant republicà. El seu astorament quan, per allà el 2015, en plena bonança econòmica, els republicans moderats de tota la vida li deien com de malament estaven les coses i la urgència d'un cop de timó radical.

D'EPISODIS SIMILARS, en el partit republicà, n'hi ha hagut tota la vida. Pat Buchanan, Ross Perot i Paul Ryan van

intentar descavalcar l'establishment del partit durant dècades sense aconseguir-ho. Ara ja és una altra cosa. L'establishment republicà ha sigut derrocat definitivament. Tota una base electoral i mediàtica, amb Fox al capdavant, s'aplega fidelment al voltant de Trump. Kristol dibuixa la transformació en el si del partit republicà. El terror en les ments dels congressistes i senadors que detesten el president però que han de convertir-se al credo populista (això diu) dels nous temps. I és que Trump ho té tot a favor per ser reescollit. Sobretot després d'un procés de destitució que els demòcrates van iniciar sabent que perdrien. El resultat: 10 punts més de popularitat per al president.

MENTRESTANT, EL MAL S'ESTÉN per les institucions. En la fractura de l'equilibri de poders, en la justícia, en els aparrells de l'Estat. Tots els senadors republicans van votar per exonerar el president. La barreja de por, interessos econòmics i pressió psicològica va fer el seu efecte. Tots? No tots. El senador

Romney va votar-hi en contra. La càrrega de cavalleria dels mitjans trumpistes contra el traïdor Romney és demolidora i recorda el nivell dels mitjans cavernaris d'aquí. La gent volia canvi el 2016, com abans va ser el 2008 amb Obama, com abans va ser el 1992 amb Clinton. El canvi ara mateix es diu Trump i és aquí per quedar-se.

L'ELECTORAT REPUBLICÀ ja és tot un altre. Honorables pares de família, respectables membres de la comunitat, fidels lectors del molt conservador *Weekly Standard*, que dirigeix el mateix Kristol, li pregunten seriosament per les teories conspiratives que les xarxes socials ens ofereixen cada dia. Abans que el món d'ahir desaparegui del tot, com a gest final, Kristol ha decidit votar en les primàries, i molt probablement en les presidencials, pels demòcrates. Amb l'excepció, és clar, que no surti escollit Bernie Sanders. I no, tampoc en això les té totes. Benvinguts a la política americana de la nova dècada. Tan distant i tan familiar alhora.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Negociar o dialogar

■ Ja fa anys que em queixo de la propensió que tenen els polítics a anar trobant sinònims per rebaixar de mica en mica el pes de les expressions diguem-ne "naturals". Vam començar amb el famós "dret a decidir" per evitar dir "autodeterminació"; i ara estan parlant de taula de diàleg entre governs en lloc de parlar de taula de negociació, que seria el que tocava dir. Ja som, o hauríem de ser, una miqueta madurs i donar a cada mot el valor que té; quan dos governs s'asseuen davant per davant amb una taula pel mig no és per "dialogar" sobre el sexe dels àngels o ves a saber quina altra entelèquia, és per negociar el que sigui, però es negocia i s'arriba, o no, a algun acord i es plasma en un document. A més, quan les negociacions han de ser sobre temes controvertits i hi ha la més mínima desconfiança entre els

negociadors, és convenient introduir la figura del mitjancer, del relator, o si voleu dir-ho com aquí fa anys que vam definir: de "l'home bo"; aquesta figura llima asprors, acosta posicions, aixeca acta i garanteix que ningú digui que ha dit el que no ha dit. Si no ho fan així no cal que perdin el temps ni intentin fer-nos beure a galet.

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

Eutanàsia passiva

■ En medicina a vegades és més important deixar de fer que fer. Quan la vida no té sentit, quan el pacient ha perdut l'autonomia i s'enfronta amb una agonia de mal comportar, és quan humanament i mèdicament resta tot per fer. L'eutanàsia passiva no deixa de ser una realitat, una actitud mèdica per salvaguardar el pacient d'una dolorosa agonia. Tractar el dolor més enllà de la

lògica igual que l'angoixa, no comporta per als professionals de la medicina cap tipus de remordiment. Tractem el dolor prescindint de si escurça la vida, aquesta no és la nostra intenció. En canvi, la distanàsia, acarnissament del pacient per un fals pretext d'egoisme, no deixa de ser una actitud molt més greu que la mateixa eutanàsia.

L'eutanàsia té uns límits, una línia molt fina que traspasar-la en segons quina direcció estariem parlant d'homocidi. La deontologia mèdica ens marca uns protocols d'obligat compliment, no tractem malalties, sinó persones que pateixen una malaltia. Tenir cura dels pacients i de les seves famílies, i sobretot quan la vida no té recorregut possible. Les cures paliatives són l'aixopluc més digne per afrontar la mort. Quan un pacient es mor, les famílies ho agraeixen amb paraules que van més enllà dels sentiments

o amb una forta abraçada. Amb més de cinquanta anys d'exercici, encara és hora que un pacient em demani l'eutanàsia activa. Sí que m'han demanat no patir dolors i superar l'angoixa i tenir cura de la família.

El gran dubte s'emmarca en determinades malalties discapacitants, processos mòrbids en què el pacient necessita l'ajuda permanent d'altres persones per poder sobreviure a la seva discapacitat. Per exemple l'esclerosi lateral amiotròfica, la tetraplegia, etcètera, malalties que delimiten la fina línia entre el sí i el no.

Malgrat tot, un tema polític no pot obligar cap metge a trencar el dret a l'objecció de consciència. Preservar la vida dels nostres pacients i ajudar-los a morir amb dignitat és el marc que defineix, el que engloba la nostra professió.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern
(Baix Llobregat)

La frase del dia

“El PP fa un discurs contra Catalunya, i aquest és el suport que hi té, allà, cap!”

Carmen Calvo, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN ESPANYOL

Tribuna

Jaume Medina. Catedràtic emèrit de la UAB i filòleg

Vatua el ret de la Sila!

Una vegada vaig llegir en un escrit del poeta Josep Palau i Fabre una expressió que em va cridar l'atenció. Es tractava de la rara “pepa de deu”, que jo només havia sentit esmentar en el reduït familiar. Em va sorprendre tant aquesta presència en l'obra de l'admirat escriptor que no em vaig saber estar de comentar-li-ho en una carta en què el felicitava pel llenguatge emprat per ell en la seva obra *Lorca-Picasso* (1998), que havia tingut l'amabilitat de regalar-me. Llavors ell em comentava també per carta: “L'expressió «una pepa de deu» és molt viva per a mi, per haver-la oït de petit, suposo que sobretot a pobles com Celrà. En tot cas, també l'uso en la meua tragèdia *Mots de ritual per a Electra*, dita pel Cor d'Erínies. Jo creia que era una expressió corrent, però si vós, que esteu molt més ficat que jo en els problemes de llenguatge, la celebriu és que, per desgràcia, està una mica en desús. És clar que ja no hi ha pepes de deu...”

ERA VERITAT: fins llavors jo l'havia sentit només a casa, on la mare passava el cru de l'hivern fent palmes per al dia de Rams, i anomenava “pepes” (i llavors hi solia afegir “de deu”) les més matusseeres –altrament, també a casa “pepa” era un equivalent de “prostituta”. Però de llavors ençà (o sigui, des que vaig fer l'observació a Palau i Fabre) no solament he sentit més d'un cop l'expressió en la mateixa Barcelona, sinó que l'he vist escrita en alguna tertúlia televisiva, a través dels *hashtags* dels espectadors en què un d'ells l'aplicava a una coneguda política... Això vol dir que cal anar molt amb compte a l'hora de parlar de la vitalitat o de la caducitat de certes formes lingüístiques, perquè tot sovint es produeixen sorpreses.

UNA COSA SEMBLANT és el que em va passar amb “vatua el ret de la Sila!” o sim-

plement “vatua el ret!”, una exclamació correntíssima a casa, sobretot en boca de la mare, que vaig recollir i incloure el 2014 en el meu llibre sobre *El parlar d'una família vigatana*. Com que tampoc no l'havia sentit a dir mai enlloc més que en l'àmbit familiar, un dia em vaig posar a cercar-la per internet. I vaig trobar que un llibreter de vell dels Encants Nous venia l'obra *Lo ret de la Sila*. Comèdia en un acte i en vers original de Frederic Soler (*Serafi Pitarrà*), “estrenada ab inusitat éxit en lo Teatro Catalá instalat en lo Teatro Romea la nit del 13 Desembre de l'any 1877”, que vaig anar a comprar immediatament. Les al·lusions al ret de la Sila –algunes vegades a manera d'exclamació completa i algunes altres vegades en la forma reduïda– són freqüents al llarg de la peça teatral. (A qui pugui estranyar el gènere masculí del mot “ret”, li recordarem que es tracta de la “bossa de malla que es posa al cap, prin-

“Són molts els mots apresos a casa que no he sentit mai a Barcelona, que és on s'estableixen els criteris normatius, però que es mantenen en alguna banda del domini lingüístic català”

cipalment de les dones, per a retenir els cabells”, com explica el diccionari d'Alcover-Moll).

DESPRÉS, CERCANT a l'esmentat diccionari, vaig saber que “Sila” –al Vic de la meua infantesa, hi havia una casa anomenada “can Sileta”– és la forma vulgar del nom de dona *Cecília*. Fins al moment d'escriure aquest article estava convençut que Pitarrà havia popularitzat l'expressió. Però unes noves cerques m'han fet saber que Francisco de Sales Vidal i Narcís Campmany i Pahissa (així com també altres comediògrafs contemporanis seus) empraven la mateixa expressió en les respectives obres *La malvasia de Sitges* i *Contra enveja*, totes dues del 1866, i això vol dir que van ser els escriptors els qui ho van rebre del poble. L'exclamació és consignada per Alcover-Moll a l'entrada “Vatua”. I també es troba en repertoris actuals de renes catalans, fet que significa que d'una manera o d'una altra continua ben viva.

SÓN MOLTS ELS MOTS apresos a casa que no he sentit mai a Barcelona (on he viscut la major part de la meua vida): “fardolaga”, “apiornar”, “enderrí”, “encantrar”, “veixina”, “envitzar” (que mai no he arribat a dilucidar com s'havia d'escriure: “embitzar”, “anvitzar”, “anbitzar”, “ambitzar”?), “enaigar” (o el gramatical “enaiguar”), “enjoncar”, “ganyó”, “cosó”... Segurament que tots es mantenen en alguna banda del domini lingüístic català. Tanmateix, a molts (sobretot a la capital, que és on s'estableixen els criteris normatius), els resultaran ben estranys. Pel que fa al rene del ret, m'alegraria saber que actualment és usat més enllà del meu cercle familiar: d'altra banda, podria molt ben ser que els meus fills, per les llargues converses amb la iaia, el tinguessin actiu. Però no n'estic del tot segur...

De set en set

Òscar Palau

Calen comuns de dretes

L'anunci d'una imminent convocatòria electoral tornarà a agitar el tauler de la política catalana. Tot fa pensar que l'atzucac en què es troba el

procés tornarà a bifurcar opcions entre els qui defensen, per exemple, una república unilateral per la via ràpida i els que creuen que no és assolible si no es negocia, i fins i tot no s'eixampla abans la base. Però si tothom conclou que els grans consensos a Catalunya són entre els qui la reconeixen sobirana, i per tant capaç per decidir en un referèndum, i exigeixen l'amnistia, el gran eix electoral s'hauria de situar, en clau de procés, entre els qui accepten l'autodeterminació i els qui la refusen.

I aquí serà bo que s'aclareixi un sector –notable per a alguns, residual per a altres, però important al cap i a la fi– que s'ha agrupat rere l'etiqueta de *catalanista moderat* però que presenta un maremàgnum de noms i sigles que poc casen entre ells. I és que res tenen a veure, per exemple, Marta Pascal, favorable a la independència, o l'exconseller Ramon Espadaler amb Josep Ramon Bosch, expresident de Societat Civil Catalana, o l'exiliat de Cs Manuel Valls, que hi són frontalment hostils. Mal favor es farà el republicanisme si els posa tots al mateix sac, perquè no hi són, i justament el millor que pot passar és que es destriïn, entre sobiranistes i antisobiranistes. Perquè vagi aflorant políticament el 80% que totes les enquestes detecten que acceptaria el resultat d'un referèndum ha de quedar clar què pensa cada força. I l'aparició, per entendre'ns, d'uns comuns de dretes –avui simbolitzats pel Grup de Poble, que reuneix sobiranistes i independents moderats– que es desmarquesin de l'espanyolisme dels ara estranys companys de viatge seria una bona notícia. Per a ells, i per al procés.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Actuacions
judicials
contra
el procés

Ortega, al TSJC per
si va saltar-se la
inhabilitació mentre
la fiscalia s'oposa
al permís a Cuixart

Reaccions
a l'accident
mortal de la
petroquímica

Tarragona atura el
polígon un dia i viu
una manifestació
històrica demanant
més seguretat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La data tensa el prolegomen de la taula

DIA • La Moncloa proposa el dilluns 24 a Madrid, pactat entre Ruffián i Lastra, i Torra es queixa i recorda que l'han d'acordar els equips tècnics **ABANS** • Els republicans asseguren que el president català sabia des de feia un dia que aquesta seria la data

D.P. / E.B. / J.A.
MADRID / BARCELONA

Nou capítol de tensions en el prolegomen per iniciar la taula de diàleg entre els governs espanyol i català per buscar una solució al conflicte polític. L'esperada nova trobada entre Pedro Sánchez i Quim Torra, la van fixar ahir des de La Moncloa per al dilluns 24 de febrer a Madrid, precisament quan el president espanyol ja tenia previst un forat a l'agenda per assistir al Mobile World Congress de Barcelona, ara suspès. La proposta no només és vista amb bons ulls per ERC, sinó que segons algunes fonts va ser pactada per Gabriel Ruffián i la vicesecretària general del PSOE, Adriana Lastra, en una reunió de treball al Congrés de les moltes que mantenen en la seva interlocució fluida, però no va tenir la mateixa bona rebuda pels socis de JxCat.

L'enuig a JxCat no era tant per la possibilitat que es pugui celebrar, que hi és, sinó per una qüestió formal, segons va expressar ahir el govern català en una nota en conèixer la proposta per una trucada telefònica durant el matí i que va corroborar la con-

sellera de Presidència i portaveu del govern català, Meritxell Budó: "Ens ha sorprès l'anunci unilateral per part del govern de l'Estat d'ajornar la reunió fins al dilluns 24. Reclamem el treball previ de consens entre els dos presidents de decidir conjuntament el dia i on s'ha de dur a terme la trobada entre governs." La portaveu, que dimarts no va descartar que pogués fer-se al març, va reclamar "cortesia" i va recordar que s'havien de "respectar" els compromisos de la trobada institucional entre els dos presidents del 6 de febrer en què van acordar que serien dos equips tècnics els que consensuarien la data, l'ordre del dia i on s'hauria de celebrar.

El govern català va lamentar haver-se assabentat que volien anunciar la data del 24 per una trucada del gabinet del president Sánchez al gabinet del president Torra 10 minuts abans de fer-ho públic i quan encara no els havien comunicat "quin és el seu equip tècnic per preparar-ho", mentre que el seu ja està preparat, tot i que no en faran públics els noms. Fonts de La Moncloa, però, van assegurar

La data

24.02.20

Dia que proposa el govern espanyol perquè es reunixin de nou els presidents espanyol i català, ara a Madrid.

que tampoc els havien comunicat quin seria l'equip tècnic de la Generalitat. Tot i aquesta posició del govern català provinent del Departament de Presidència, fonts dels socis republicans van assegurar que el president Torra coïncidia des de feia un dia que la data proposada seria la d'aquest dilluns, dia 24. A la nit, en un acte de presentació d'un llibre sobre ell, el vicepresident Pere Aragonès va defensar fer la reunió "quan sigui" i deixar-se de "batalletes" sobre el dia per fer realitat la mesa.

El cert és que, en la decisió sobre la data o en l'èxit o no de la trobada, hi conflueixen molts interessos, i contraposats. Ja sigui per la necessitat d'acostar posicions per aprovar el prespost espanyol o perquè els republicans volen visualitzar que s'estan fent

avenços en l'intent de solució del conflicte polític i, a més, contrarestar amb l'horitzó de les eleccions catalanes els moviments dels seus socis, que tenen els ulls posats en l'acte del dia 29 de Carles Puigdemont a Perpinyà. Un acte que acabarà de culminar i clarificar el procés de reordenació de l'espai postconvergent.

Agenda plena

Els únics dies que apareixien buits en l'agenda de Pedro Sánchez eren el dilluns 24 i el dijous 27, ja que els dimarts es fa ara el Consell de Ministres i dimecres hi ha sessió de control i ple al Congrés i avui el president espanyol viatja a Brussel·les per assistir al Consell Europeu extraordinari. ERC també ha tingut molt present la data del míting de Puigdemont a Perpinyà i entenien que la data del 24 li anava bé a Torra i a JxCat, tot i els escarafalls en públic, perquè necessitaria un cert esponjament del calendari entre una cita que busca explorar la via del pragmatisme institucional i un míting ple d'emotivitat amb Puigdemont trepitjant territori català i enarborant el legitimisme

Pedro Sánchez i Quim Torra, durant la trobada el 6 de febrer al Palau de la Generalitat ■ ORIOL DURAN

Les frases

“S'ha fet fora del consens i de manera unilateral sense tenir en compte l'agenda del president Torra”

Meritxell Budó
PORTAVEU DEL GOVERN I
CONSELLERA DE PRESIDÈNCIA

“És una bona notícia que es parli de complir l'acord perquè la reunió es faci al febrer”

Gabriel Ruffián
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS
DELS DIPUTATS

del 130è president desallotjat pel 155 i no per les urnes.

ERC va confessar la sensació que si no s'arremangava amb el PSOE per posar una data i una hora es corria el risc que la mesa es demorés *sine die* per la

falta d'interès que detectaven en JxCat.

Els republicans van equiparar el comportament de JxCat sobre la mesa amb el que van tenir amb el pressupost de la Generalitat que està en tràmit d'aprovació i que va

L'APUNT Talls de pernil

Carles Sabaté

Haviem sentit a dir que una baralla amb un agent sense identificar en un bar de matinada a Andalusia era una alteració de l'ordre públic i al País Basc, terrorisme, com va passar a Altsasu. Ara comprovem que talls d'autopistes transfrontereres durant hores esdevenen una protesta legal de pagesos, com van fer dimarts a Extremadura col·lapsant les autopistes i carreteres

d'accés a Portugal, i que talls de trànsit a l'AP-7 o en diversos punts del territori català són considerats alteracions de l'ordre públic i investigats judicialment. El mateix tall de trànsit al Pertús, d'administració francesa, va ser objecte d'unes multes. A l'Estat espanyol, hi pot haver judici, denúncia del Tribunal de Comptes... Tot depèn d'on sigui el tall, del país o serrà i d'aglà.

estovar el soci de cara a poder aprovar el pressupost del 2020 a l'estiu sabent que els republicans escrutaran tant les xifres de les inversions com els avenços polítics.

La portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, va tornar a insistir en la figura del mediador i, com també va fer el seu homònim al Parlament, Eduard Pujol, va argumentar: "Potser el mediador serà necessari fins i tot per acordar una cosa tan senzilla com la data, que es podia haver anunciat conjuntament."

La reacció de la presidència de la Generalitat a la data proposada va ser criticada pels socis del PSOE, Unides Podem, quan el líder parlamentari al Congrés, Jaume Asens, va acusar Torra d'"estar fent un ús electoralista de la mesa amb la seva obsessió per passar a la història com un president irredeempt", segons va manifestar en una entrevista a

amb la figura d'un facilitador o retardant la data d'inici de les negociacions, Pujol va recalcar que la seva formació vol tirar endavant la taula i resoldre el conflicte, "però si Torra i Sánchez van acordar que dos equips tècnics designats per ells mateixos acordarien la data i l'ordre del dia, aquests dos equips tècnics són els que han d'acordar-ho; és així de fàcil". La Generalitat té preparat el seu equip, però no ha rebut notícia del de La Moncloa. En qualsevol cas, els noms que l'integraran no es faran públics.

"Parlar a la mesa"

La portaveu i secretària general adjunta d'ERC, Marta Vilalta, es va dedicar a resseguir totes les coincidències amb JxCat: "Estem d'acord en el fet que volem la mesa de negociació, que hi hem de defensar amnistia i autodefinició, que cal continuar mobilitzats i determinats, que volem saber quina és la proposta de l'Estat (la intuïm, però que la facin pública), que volem garanties del procés negociador."

Tanmateix, Vilalta no es va estar d'assenyalar que la diferència en relació amb el mediador, que els republicans també voldrien, és que ERC prioritza que la mesa comenci a treballar amb garanties, i no pas encallar-la perquè no hi ha acord amb l'Estat per la inclusió d'aquesta figura. "És a dir, deixem de parlar de la mesa i posem-nos a parlar a la mesa", va resumir a Twitter.

Des de Brussel·les, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, va advertir que si JxCat i ERC no es posen d'acord "no hi haurà data i no hi haurà reunió". El líder socialista va furgar en la divisió dins el govern català respecte al funcionament de la mesa, "que és el que està impedit que arrenqui", i es va encomanar al compromís adquirit al Palau de la Generalitat perquè la taula de diàleg i la reunió de la comissió bilateral se celebrin abans que s'acabi el mes, la setmana vinent. ■

"És la foto de la rendició als delinqüents", diu Álvarez de Toledo

Atresmedia. I, com era d'esperar, el PP va posar el focus a atacar Sánchez quan Cayetana Álvarez de Toledo va expressar que la fotografia tindrà una càrrega "simbòlica immensa", perquè serà "la de la rendició del govern espanyol als delinqüents, als colpistes de la presó". Un argument similar al que va utilitzar el secretari general de Ciutadans, José María Espejo-Saavedra, per a qui la trobada representaria "la submissió de Sánchez amb qui era el Le Pen espanyol fa dos mesos i un delinqüent condemnat per la justícia".

El portaveu de JxCat al Parlament, Eduard Pujol, va subratllar que l'embolic per fixar la data és el millor exemple de la necessitat d'un mediador. Per contrarestar les veus que acusen JxCat de voler torpedinar la mesa fent-se forts

"Insistim en el mediador. Potser serà necessari fins i tot per acordar una cosa tan senzilla com la data"

Laura Borràs
PORTAVEU DE JXCAT AL CONGRÉS
DELS DIPUTATS

"No ens entretindrem en batalletes de si un dia o l'endemà. Deixem de parlar de la mesa i anem-hi a parlar"

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN
I CONSELLER D'ECONOMIA

"Si JxCat i ERC no es posen d'acord, no hi haurà data i no hi haurà reunió"

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

"És la submissió de Sánchez amb qui era el Le Pen espanyol fa dos mesos i un delinqüent condemnat"

José M. Espejo-Saavedra
SECRETARI GENERAL DE CS
AL CONGRÉS

negociar el vicepresident Pere Aragonès amb els comuns, que de ser observat inicialment amb reserva va passar, segons ERC, a ser assumit plenament per Torra com a conquesta del govern i motiu d'orgull propi. Als republicans,

a més, els agradaria que la mesa entre governs copiés el model de les reunions de treball que van forjar l'acord d'investidura entre la delegació republicana de Rufián, Marta Vilalta i Josep Maria Jové i la delegació socialista de Lastra,

José Luis Ábalos i Salvador Illa. És a dir, un model en què d'una reunió en sortia un comunicat conjunt i la data de la següent reunió i en què es traçava una via per on avançar en lloc de viure en l'eteri. "Llavors fins i tot quan

no es comunicava la data d'una segona trobada volia dir que seria secreta i això també era un bon senyal per avançar", van indicar.

Als dos els interessa: a ERC per demostrar que la cosa es mou i al PSOE per

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Carles Puigdemont, ahir, en un acte a l'eurocambra amb un grup d'advocats ■ N.S. / ACN

Independentistes d'esquerres donen suport a Puigdemont

Un manifest signat per una quarantena de persones reclama una "entesa ideològicament transversal"

Redacció
BARCELONA

Una quarantena d'independentistes d'esquerres van fer públic ahir un manifest de suport a Carles Puigdemont, Toni Comín, Clara Ponsatí i el Consell per la República. Un dels signants és l'alcalde de Montblanc, Josep Andreu, que precisament ahir va anunciar que abandonava la militància d'ERC. A parer dels impulsors del manifest, Puigdemont simbolitza la "persistència del compromís col·lectiu amb la causa de la independèn-

cia", i subratllen que el Consell per la República "n'és l'expressió institucional embrionària". Amb tot, consideren que "manca una entesa organitzativa que articuli i superi les actualment existents" i reclamen una entesa "ideològicament transversal" que aplegui "la majoria social i política que identifica la catalanitat".

Al manifest, els signants consideren el referèndum de l'1-O el "punt àlgid" del procés independentista i subratllen que "la legitimitat i la validesa" d'aquell esdeveniment és

"fonament imprescindible" per a la "culminació del procés". També alerten que la "repressió" de l'Estat ha fet entrar el procés en una fase "d'estancament, fins i tot de possible retrocés cap a l'autonomisme", una situació a la qual ha contribuït, afirmen, "l'absència d'un full de ruta compartit per institucions, partits i entitats sobiranistes".

Per això aposten per una "entesa ideològicament transversal" com a manera de superar aquest "atzucac", entesa "susceptible d'aplegar la majoria

social i política que identifica la catalanitat, la prosperitat, la llibertat i la millora de les condicions de vida i de treball amb la consecució d'un estat propi".

Els signants consideren que "manca una entesa organitzativa que projecti la l'acció unitària "internacionalment" i que impulsi el suport "de la resta dels Països Catalans i dels democràtics d'arreu d'Europa i el món".

Per això s'ofereixen per "contribuir col·lectivament a la conformació del projecte emergent d'alliberament nacional" que "consolidi i complementi" la línia d'actuació "que menen" Puigdemont, Comín, Ponsatí i el Consell per la República.

Amb aquesta finalitat, els signants convoquen una assemblea oberta a Barcelona el 29 de març.

Entre d'altres, el text està signat per l'alcalde de Montblanc, l'arqueòleg Josep Andreu; pel també arqueòleg Eudald Carbonell; per l'exdiputat del PSC Ignasi Carnicer; per l'escriptor i exdiputat de la CUP Julià de Jòdar; pel filòleg del grup Koiné Josep Ferrer; per la presidenta del Col·lectiu de Dones dels Països Catalans, Maria Antònia Font; per l'exdiputat europeu per ERC Bernat Joan; per l'exvicepresident de l'ANC Jaume Marfany; pel president d'Estat Català, Jordi Miró; pel pallasso i exregidor d'ERC Jordi Pessarrodona; pel cofundador de l'ANC Pere Pugès; per l'exalcalde de Torrelles de Llobregat Ferran Puig; per la membre de la CUP Blanca Serra; per l'exconseller de la Generalitat i catedràtic emèrit de la UAB Carles Solà, o per l'exrectora de la UOC Imma Tubella. ■

LA CRÒNICA
Natàlia Segura i Raventós

'Guerra judicial' a l'eurocambra

L'independentisme català obre la mirada a la resta del món per trobar explicacions a la reacció de l'Estat espanyol al referèndum de l'1 d'octubre. En un acte a l'eurocambra, les defenses dels líders secessionistes van compartir experiències amb les d'exdirigents sud-americans d'esquerres que també han patit presó i exili. Les seves lluites són distintes, però tots es veuen víctimes d'un *statu quo* que, incapaç d'adaptar-se o donar respostes a les demandes del poble, s'amaga darrere els tribunals.

"Ja no calen cops d'estat quan pots retorçar la llei i aconseguir el mateix. És un atemptat directe a l'estat de dret per transformar-lo en un estat de dretes", va alertar ahir l'advocat Gonzalo Boye. Com ell, els advocats Andreu van den Eynde, Christophe Marchand i Valeska Teixeira van intercanviar les seves impressions sobre "la guerra judicial" que viuen els expresidents Carles Puigdemont, Rafael Correa, Lula da Silva i el vicepresident Oriol Junqueras. Aquest grup de lletrats al capdavant d'alguns dels casos més mediàtics i polèmics dels darrers anys considera que els seus clients són al centre de la diana judicial per "motius polítics" i no pas per haver comès cap crim amb la idea de "generar por" i "modificar l'actuació" de dissidents o minories polítiques. "No és una situació penal, és política", va defensar l'advocat de Correa, Christophe Marchand. Els advocats dels expresidents del Brasil i l'Equador creuen que els càrrecs de corrupció contra ells tenen com a únic objectiu la persecució política. "No es lluita contra la corrupció quan no es fa dins d'un estat de dret", va assegurar Teixeira. Les defenses dels líders independentistes catalans veuen trets comuns d'aquests casos amb els seus, com ara "la detenció arbitrària, la reinterpretació de la llei, la manca d'un judici just i les penes desproporcionades".

"Força, coratge i creativitat." Aquesta és la recepta de Marchand, que també representa el líder de Junts per Catalunya. Una estratègia que per ell depèn primer de marxar a l'exili i llavors utilitzar també els tribunals, però d'un altre país, per contrarestar l'embat. Marchand va posar d'exemple la demanda civil contra el jutge instructor de l'1-O, Pablo Llarena, a Bèlgica. Pels casos catalans d'exili i presó, l'independentisme sovint veu en Estrasburg la solució a aquesta "guerra judicial" confiant que l'àrbitre d'última instància xiuli a favor seu. Però ahir l'advocat basc Julen Arzuaga, des de la pròpia experiència, va recordar que el Tribunal Europeu de Drets Humans "no sempre ha donat la raó". Arzuaga va recomanar precaució als catalans: millor evitar el "triomfalisme" per alguns casos guanyats a Europa. Van den Eynde va reconèixer que no sap "cap a on s'encamina la justícia europea". "Això sí, Espanya no està anant pel camí dels drets humans", va defensar. ■

L'alcalde de Montblanc deixa de militar a ERC

Josep Andreu hi va entrar el 1991 però ara ja era a la Crida de Puigdemont

Xavier Miró
BARCELONA

Josep Andreu, alcalde de Montblanc i històric militant d'ERC, ha abandonat

el partit per discrepàncies amb la línia estratègica dels republicans que ja es van fer evidents quan va signar un manifest crític i va acceptar formar part de la direcció política de la Crida Nacional per la República, el moviment polític impulsat pel president Carles Puigdemont. En aquell moment, Andreu

va justificar la seva intenció a la Crida pel fet que era una plataforma que reivindicava la unitat de l'independentisme —també electoral— i no pas un partit que competia amb ERC —per aquesta raó, justificava aleshores, mantenia la doble militància—. Finalment, Josep Andreu va comunicar aquest 12 de fe-

brer a la direcció tarragonina i nacional d'ERC que abandonava la militància. El manifest *Nova Crida Nacional a ERC* que va impulsar amb una quarantena de militants republicans defensava la vigència del mandat de l'1-O, així com de la declaració d'independència i la unilateralitat com a estratègia, posicions que ha fet seves la formació de Puigdemont, Junts per Catalunya, però de les quals s'ha distanciat ERC ja des de les eleccions del 21 de desembre del 2017. El cert és, però, que el distanciam-

Josep Andreu ■ J. LOSADA

ment de Josep Andreu amb ERC es va insinuar ja en aquelles eleccions del 2017 quan la seva dona, Dolors Sabaté, va entrar a formar part de la llista tarragonina de la candidatura de Junts per Catalunya. Nascut el 1956, Josep Andreu i Domingo és un militant històric de l'independentisme, en què va formar part del Moviment de Defensa de la Terra (MDT) i, després, de l'escindida Catalunya Lliure, des de la qual es va acabar integrant a ERC el 1991 i va ser diputat al Congrés i al Parlament. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Montero no publicarà les balances fiscals i reclama pressupostos a ERC i JxCat

El republicà Capdevila obté el compromís de limitar la morositat de l'Íbex 35 amb les pimes ■ Bel exigeix el càlcul del saldo amb l'Estat i la fi del dèficit fiscal

David Portabella
MADRID

Si el govern presidit per Pedro Sánchez esperava que la independència seria el monotema d'ERC i JxCat al Congrés, ahir les ministres María Jesús Montero (Hisenda) i Reyes Maroto (Indústria) es van trobar a l'arena de la cambra baixa bregant per assumptes com ara el dèficit fiscal o la morositat que tenalla les pimes per culpa de l'abús de posició dels gegants de l'Íbex 35. En una interpel·lació de JxCat –que permet obrir un diàleg menys encotillat que el de les preguntes en la sessió de control–, la ministra Montero es va negar amb tota la solemnitat a calcular i a publicar les balances fiscals –com sí que va fer Pedro Solbes des del 2008 sent el vicepresident econòmic de José Luis Rodríguez Zapatero– i al mateix temps va reclamar tant a ERC com a JxCat que donin suport als pressupostos del 2020 sense tenir en compte la rivalitat electoral. “Si portem uns pressupostos bons per a Catalunya i que compleixen amb l'Estatut, què faran? Els donaran suport? Perquè això és el que espero. I és clar que JxCat serà cridat a la negociació”, va dir la ministra d'Hisenda com a targeta d'invitació conjunta a ERC i JxCat.

Malgrat coincidir en la tria del front econòmic per fiscalitzar el govern de Sánchez, el to del republicà Joan Capdevila amb la ministra Maroto i el de Ferran Bel (JxCat) amb Montero diferien. Capdevila, en aquest cas en el torn a la sessió de control, va fer notar a la titular d'Indústria que el termini actual de pagament de 169 dies que tenen les firmes de l'Íbex amb les pimes –el límit legal és de 60 dies– ofega les empreses no cotitzades i la morosi-

La ministra María Jesús Montero, ahir al Congrés, en el control al govern ■ BALLESTEROS / EFE

Marlaska lloa el rigor penitenciari

“Ja estan en semilibertat, ja hi ha els colpistes al carrer”, va sentenciar el diputat de Vox Javier Ortega Smith al Congrés. Amb les presons transferides a la Generalitat des del 1984, el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, va haver d'afrontar el clam de la ultradreta per l'aplicació de l'article 100.2 del reglament penitenciari amb els presos polítics. “La llei penitenciària es compleix a Espanya”, lloava el ministre sobre el tractament català.

El ministre de l'Interior va donar la cara pel procés que ha seguit Ester Capella. “Les seves expressions transcendeixen la crítica respectable a una sentència o al govern central, ofenen els empleats d'Institucions Penitenciàries estatals i autonòmics, els jutges, la fiscalia i la sala segona del Tribunal Suprem”, va etzibar Grande-Marlaska. El diputat de Vox Ignacio Garriga fins i tot va denunciar el mal fet a Espanya pels “països traïdors de l'espai Schengen”.

Les frases

“Si porto el projecte de pressupostos que compleix amb Catalunya, què faran? Hi donaran suport?”

María Jesús Montero
MINISTRA D'HISENDA

“El dèficit zero seria l'ideal. Ja acceptem un cert dèficit mentre som a Espanya, però són 16.000 milions!”

Ferran Bel
DIPUTAT DE JXCAT AL CONGRÉS

“Les firmes de l'Íbex paguen amb una morositat de 169 dies quan el límit és de 60. Celebro la resposta?”

Joan Capdevila
DIPUTAT DE JXCAT AL CONGRÉS

“El govern es compromet a aprovar el codi sancionador de la morositat comercial entre empreses?”

Reyes Maroto
MINISTRA D'INDÚSTRIA

tat esdevé un crèdit a tipus zero. Maroto va recollir el guant de Capdevila i es va comprometre a aprovar un codi sancionador de la morositat comercial entre empreses. ERC, per si de cas, ha registrat al Congrés una proposició de llei per “vetar el pagament de factures més enllà de dos mesos, amb multes dissuasives”.

Bel, en canvi, va topar contra un mur a l'hora de voler veure publicats els saldos de la Generalitat amb l'Estat. “No pretenem tenir un dèficit fiscal zero, això seria l'ideal! Ja acceptem un cert dèficit fiscal mentre pertanyem a l'Estat espanyol. Però és que ara són 16.000 milions!”, va etzibar. Bel lamentava que el vet a les balances és “una posició solidària del govern que afecta el PSOE, el PSC, Podem i els comuns”, i exigia als de Jaume Asens i de Gabriel Rufián si no els crea cap “contradicció”. “I si porten els pressupostos en parlem, si en volen parlar, que per ara no han volgut. I els votarem o no en funció de l'impacte sobre Catalunya i el conjunt dels catalans”, va reblar Bel a Montero. ■

Federació d'Ateneus de Catalunya

AGENDA D'ACTIVITATS

DIVENDRES 21

CINEMA 19h - Bajo el mismo techo
Amb Jordi Sánchez i Silvia Abril
El Círcol de Badalona
elcircol.cat
C/ Sant Anastasi, 2 (Badalona)

DISSABTE 22

SORTIDA 8h - Ruta del Cister i calçotada
Reserves al 682 621 792
Ateneu Popular de Ponent
ateneulleida.cat
C/ Pau Claris, 10 (Lleida)

FESTA 12h - Cursa de llits disfressats
Carnaval de Sitges
Casino Prado
casinoprado.cat
C/ Francesc Gumà, 6-14 (Sitges)

MÚSICA 20:45h - Carles Casas en concert
Selecció del repertori de Lluís Llach
La Lliga de Capellades
societatalliga.com
C/ del Pilar, 13 (Capellades)

DIUMENGE 23

TITELLES 12h - Circus
De la companyia Jordi Bertran
Ateneu torrellenc
ateneutorrellenc.cat
C/ Major, 2 (Torrelles de Llobregat)

TEATRE 18h - Assassinat al club
Espectacle de Barcelona Districte Cultural
Lluïsos d'Horta
lluïsoshorta.cat
C/ de Feliu i Codina, 7 (Barcelona)

TEATRE MUSICAL 18h - Una Altra Estrena
De la Companyia Sus4
La Cate
lacate.cat
Ronda del Rector Arolas, 4 (Figueres)

MÉS ESPECTACLES I VENDA D'ENTRADES
ATENEUS.CAT
XTAC.ATENEUS.CAT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Deneguen el buidatge de mòbils d'independentistes detinguts

■ L'Audiència de Tarragona estima el recurs d'Advocats Voluntaris 1-0 de Reus i desestima la prova als Mossos perquè és "prospectiva" ■ Investigats a Barcelona i Girona també n'estan afectats

Mayte Piulachs
BARCELONA

L'Audiència de Tarragona ha denegat als Mossos d'Esquadra que facin l'abocament de dades i l'anàlisi del contingut dels mòbils comissats a un detingut en una de les mobilitzacions de l'octubre passat contra la sentència del Tribunal Suprem, en considerar-la "prospectiva" i que "vulnera drets fonamentals". L'associació Advocats Voluntaris 1-0 de Reus va presentar el recurs contra aquesta mesura, aprovada inicialment per un jutjat de Tarragona. El raonament garantista del tribunal tarragoní s'espera que es reproduïxi ara en les audiències de Barcelona i Girona, on hi ha diversos recursos d'afectats amb la mateixa restricció. Amb tot, la secció 21 de Barcelona va permetre, el gener passat, una ingerència així amb raonament genèrics.

Les mobilitzacions van ser convocades a través de

Concentració a la plaça Urquinaona de Barcelona, contra la sentència del Suprem, l'octubre passat ■ JUANMA RAMOS

les xarxes socials, de forma anònima i caràcter pacífic, tot i que en alguns casos es van produir aldarulls. El 24 d'octubre passat, la titular del jutjat d'instrucció 1 de Tarragona va autoritzar a la policia científica l'abocament de dades i l'estudi de "tota" la informació que hi hagués en els terminals del

jove, acusat de desordres públics i d'atemptat a l'autoritat. La fiscalia va defensar la mesura.

En la resolució, la secció segona de l'Audiència de Tarragona exposa que la "intensitat de la ingerència en els drets fonamentals bàsics, com és el dret al secret de les comunicacions o

La xifra

600

persones represaliades en els últims sis mesos per les protestes postsentència, segons Alerta Solidària.

el dret a la intimitat, exigeix, no només una autorització judicial, sinó sobretot un grau d'exigència molt important en la resolució que plasmí l'autorització", tal com recull l'article 588 bis a). I en el cas del detingut, el magistrat Ignacio Echeverría, que és el ponent de la resolució, hi sos-

té que en l'ordre del jutjat "hi ha una falta de ponderació en relació amb la ingerència en la vida privada" de l'acusat, ja que "es limita a considerar proporcionada la mesura pels possibles contactes que l'investigat podria tenir amb terceres persones".

El tribunal precisa que en l'atestat policial no hi ha indicis de relació de l'acusat amb tercers detinguts "en actituds de participació organitzada de desordres públics i sense que constin majors fets en l'atestat", on es detalla que va ser detingut per "haver tirat una pedra o similar" contra agents de la policia espanyola en la subdelegació del govern a Tarragona. Raona que "el contingut de la resolució contra la qual s'ha presentat recurs no garanteix suficientment els nivells de protecció exigibles i derivats de la judicialització de la diligència, tant en els principis de necessitat i especialitat, com en la salvaguarda dels drets fonamentals de la persona". Hi afegeix que el jove va ser detingut en la manifestació i no se'l pot relacionar amb els actes vandàlics produïts després i a diversos punts de la ciutat. Per tot això, conclou que és "prospectiu" autoritzar l'abocament de dades del seu telèfon, ja que "a partir de la seva anàlisi es pretén obtenir indicis de la comissió d'un delictes", i revoca la mesura. ■

Ortega nega cap "burla" a la inhabilitació del 9-N

■ Declara en un jutjat de Barcelona, per trencament de la condemna

M. Piulachs
BARCELONA

L'exvicepresidenta de la Generalitat Joana Ortega va negar ahir davant de la titular del jutjat d'instrucció número 15 de Barcelona haver trencat la condemna d'inhabilitació a càrrec públic, durant nou mesos, imposada per un delictes de desobediència en organitzar la consulta del 9-N del 2014, i que va ser denunciada pel TSJC en revisar les liquidacions

de la pena.

Ortega complia la condemna el 19 d'octubre i l'alt tribunal català va deixar-la en suspens, el febrer passat, en considerar que no podia haver treballat d'assessora del Departament d'Empresa, una feina que el TSJC va qualificar de "generosament retribuïda", en haver cobrat 32.110 euros bruts entre el maig i l'octubre passat. Per això, va sostenir que era "burla" al càstig imposat.

L'exvicepresidenta, defensada pel penalista Miguel Capuz, va declarar a la jutgessa que el TSJC no li va comunicar "mai" la liquidació de la condemna,

quan aquesta va ser ferma amb la rebaixa de la penal fixada pel Suprem. Aquest certificat, segons la defensa, és obligat en els casos de restriccions de drets, com el d'Ortega. També va detallar que el seu càstig explícitament era d'inhabilitació "especial" i no pas absoluta, i en la resolució es detalla inhabilitació "a càrrecs públics electes (que es voten) locals, autonòmics i estatals, i a càrrecs de govern autonòmics i estatals". El mateix que es va imposar a l'exconsellera d'Ensenyament, Irene Rigau, que va complir la condemna l'estiu passat, i l'expresident Artur Mas, que la com-

pleix aquest diumenge, 23 de febrer.

En la seva declaració, Ortega va assegurar a la magistrada que "mai" va fer un trencament de la condemna, ja que en la feina a Empresa "no exercia funcions de govern", ni tan sols podia disposar de partides de diners ni fer nomenaments. La seva defensa també va indicar que el seu nomenament va ser públic i publicat al DOGC, i aportarà al jutjat dos informes jurídics -del gabinet jurídic i de l'àrea de Funció Pública de la Generalitat-, els quals avalaven que la seva contractació com a assessora no suposava un trencament de la condemna.

En l'interrogatori, la vicepresidenta també va haver de donar compte que l'octubre passat va ser elegida secretària general de l'Associació Catalana de Municipis (ACM), càrrec que la fiscalia també man-

Joana Ortega, en saber la condemna del 9-N, el 2017 ■ A.P.

té sota sospita del trencament de la condemna, mentre que la seva defensa ho va negar, en sostenir que l'ACM és una entitat privada i està en l'àmbit del sector públic local, on només tenia la restricció a ser càrrec electe.

La fiscalia va obrir una investigació a Ortega a través d'una denúncia anònima, mentre el tribunal, format pel president Jesús María Barrientos, Mercedes Armas i Carlos Ramos, va dictar la sospita el 9 de desembre passat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fiscal insisteix que cal “reeducar” Jordi Cuixart

■ Sol·licita a l'Audiència de Barcelona que li revoqui el permís de 72 hores, aprovat per la magistrada ■ Aclareix que “no demana que canviï la seva ideologia”, però sí que “respecti la llei”

M. Piulachs
BARCELONA

La secció 21 de l'Audiència de Barcelona, responsable de resoldre els recursos contra resolucions de jutjats de vigilància penitenciària de la demarcació, abordarà ara la causa dels presos polítics. La fiscalia de Barcelona va demanar-li ahir que revoqui el vistiplau de la magistrada del jutjat de vigilància penitenciària 5 de Catalunya perquè el president d'Òmnium, Jordi Cuixart, gaudeix d'un permís de 72 hores que va concedir-li la junta de tractament de la presó de Lledoners.

Cuixart va gaudir del

primer permís de 48 hores el 18 de gener, temps que només requereix l'aprovació del Departament de Justícia, i des de divendres surt els matins a treballar a la seva empresa, en aplicació de l'article 100.2 del reglament penitenciari, aprovat per la presó per afavorir la seva reinserció.

El fiscal, però, insisteix que és incipient un nou permís de 72 hores perquè la pena de nou anys de presó és elevada i només n'ha complert una quarta part, que amb el reglament ja li permet aquestes sortides. En l'escrit, a més, replica la contundent resposta de la magistrada Maria Jesús Arnau, que acu-

Jordi Cuixart, a la seva feina ■ JUANMA RAMOS

sava el ministeri públic de “voler canviar la ideologia política” de Cuixart, amb el que exigia que fes. El fiscal ho nega però sosté que

“no està reeducat” perquè “nega el caràcter delictiu de la seva conducta” i demana un tractament específic. ■

El TC admet el recurs de Comín i Puigdemont

El ple del Tribunal Constitucional (TC) ha admès a tràmit el recurs d'empara de l'ex-president Carles Puigdemont i de l'exconseller Toni Comín contra la decisió del Tribunal Suprem que els va denegar mesures cautelars per ser proclamats diputats electes al Parlament Europeu, segons van informar fonts de l'alt tribunal espanyol. Tots dos són ara eurodiputats, malgrat que la Junta Electoral Central (JEC) va declarar vacants els seus escons.

Demanen presó pel cas de la secretària del jutjat 13

La fiscalia demana dos anys de presó i una multa de 17.100 euros per a un acusat dels delictes d'obstrucció a la justícia i coaccions per haver divulgat a Twitter la imatge de la secretària del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona, que va dirigir l'escorcoll a la seu d'Economia el 20-S. Hi ha quatre persones més investigades. El Suprem i l'Audiència Nacional van ordenar la protecció de la seva imatge en els judicis, tot i que diumenge va sortir publicada en un diari i es desconeix si ella ho ha autoritzat. ■ M.P.

La Caixa de Solidaritat aporta 2 milions de l'1-0

La Caixa de Solidaritat va informar ahir que ha aportat els dos milions d'euros que faltaven al Tribunal de Comptes per tal que no embarguin cap dels 28 demandants. Amb la fiança de 2,1 milions que el Suprem ha derivat ja s'arriba als quatre reclamats. Ara s'espera recuperar els 5,8 milions del jutjat 13. ■ REDACCIÓ

COM ARRIBAR
PER L'AP-7
SORTIDA 32 T-202
PER L'AP-2
SORTIDA 11 T-204

SALOMÓ

VISITA GUIADA

Us ofereix un recorregut per la història, la llegenda i el patrimoni de Salomó.

El visitant podrà admirar la riquesa artística de la Capella del Sant Crist, visitar la casa pairal dels Nin i acabar amb un tast de vi i oli de la cooperativa de Salomó.

RESERVES

TEL. 977629030

turisme@salomo.cat

